

השערויה ששמה שרון המשיכה להתגלגל, ואיש לא העז לעצור בעדי

השבוע, התהפכה הקערה של אריאל שרון על פיה. גרם לכך רודי (רודר) הלוי, כתב השבועון טיים, ממחברי הכתבה שעל טעם ממנה הגיש שרון מישפטידינה בנייריו. הלוי אינו פופולארי בין עמיתיו בישראל. מתגדרי טוענים שהוא מפריז בדיווחיו ואינו מסתמך על מידע בדוק.

לכן, כאשר הגיע תורו להעיד להגנתו ולהגנת השבועון, התכונן פרקליטו האמריקאי של שרון לעבודה קלה. הפרקליט הגודע התכונן. לעי שות ממנו קציצות, ובנקל. לתדהמת הכל, קרה ההיפך. על רוכדי העדים התגלה הלוי כער מזהיר. הטוב ביותר שנתקלתי בו בעשור האחרון, כדברי עורכי-הדין המובנס. באולם בית-הדין הושלך הס. הלוי סיפר על זוועות ביירות. בעיני הנוכחים עלו רמעות. אחת המושבעות מפני ביקשה לשחרר אותה מתפקידה, מפני שערות הלוי עורר בה רגשות כה עמוקים של אהדה אליו, עד כי אינה מסוגלת עוד לשפוט באופן אובייקטיבי.

להחזיק בגרון. כל זה תואר בהרחבה בכלי-התיקשורת האמריקאיים.

התוצאה: המישפט שהגיש שרון כדי להגן על מדינת ישראל, כביכול, הפך למישפט של מדינת-ישראל. הוועות, שנשכחו מלב הציבור הבינלאומי, התעוררו מחדש והגיעו שוב לכותרות הראשיות (ראה איגרת העורך, עמוד 3).

כל זה עשה שרון מבלי לקבל רשות מאיש, ומבלי לשאול איש. לא היתה שום החלטה ממשלתית שהסמיכה אותו להגיש את המישפט, לא בכלות שבועות וחודשים בחו"ל לשם ניהול המישפט, או לינוק את הקרנות למחיי תו ולמחייט פמלייתו ומישפחתו (עד כה: 35 אלף דולר) מקופת המדינה. מוכן שלא עלה על דעתו של שרון לבקש חופשה-לא-תשלום, או למסור את תפקידו החיוני כשרהתעשייה והמיסחר כירי מישו אחר. לא עלה גם על דעתו להודיע שאם יזכה בפיצויים יעבידם לקופת-המדינה, או לקרן למען מישפחות חללי מילחמת-הלבנון ופיצויה.

שרון פשוט ציפץ, כדרכו, על הכל. הוא נשאר באמריקה, למרות שהתקדפה שהוקצתה רשמית על-ידי הממשלה לשהותו עם (למען ענייני מיש-רודר) הסתיימה מזמן.

הוא יכול היה לצפץ, מפני שידע היטב שאין בממשלה מי שיעז לפעול נגדו. שרון מחזיק את תנועת-החירות בגרון, וזו מחזיקה בגרונה של מיפלת העבודה בממשלת האחרות.

תירוצים לגן-הילדים. מול גל הביקורת הגורא הודיע השבוע שר-המישפטים משה ניסים, הממלא לה-כה את מקומו של שרון, אך שתפקידו האמיתי הוא לטור את השרצים של הליכוד והממשלה, הסתבך בשררה של תירוצים, שהתאימו לגן-הילדים.

בין השאר: אילו ביקש שרון מוועדה מיוחדת, הקיימת במישררה-המישפטים, שתסייע לו בניהול מישפט בגין עניין הנוגע למילוי תפקידו, יכול היה לקבל סיוע.

היתה זאת אמתלה מפוקפקת מאוד. ראשית: שרון כלל לא ביקש עזרה כזאת. שנית: הוועדה לא היתה מעניקה עזרה למישפט שמגיש שר כיוזמתו, שלא על דעת הממשלה, ועל אחת כמה וכמה בחו"ל. תפקידה נוגע למישפטים המוגשים נגד עובדי-הממשלה, בגין מעשים שעשו בתוקף תפקידם. גיסים ידע שתירוציו קלושים, אך זה לא הפריע לו. הוא ידע כי הציבור יבלע את כל הצפרדעים של אריאל שרון.

כל כלי-התיקשורת הישראליים התגייסו השבוע כדי להפוך את ביקורו של פרס בפאריס למסע ניצחון פנטסטי

המועצה הלאומית הפלסטינית כעמאן. מתקבל הרושם, שפרס לא רק שוכה באהדה חברית בצרפת, כמכר ותיק של הנשיא פרנסואה מיטראן ואישים אחרים בהנהגה הסוציאליסטית שם, אלא שגם עמי דותיו המדיניות התקבלו בכרכה. מיטראן הוצג כימעט כתומך מוכה של הפשרה הטריטוריאלית של מיפלת-העבודה.

בכך עשה פרס שירות-דוב אמיתי לידירו כארמון-אליוה, והציג אותו כאיש-צבור שאינו מתייחס ברצינות להתבטאויותיו הפומביות למען זכר יות הפלסטינים.

בירור יסודי שערך העולם הזה בפאריס, העלה שפרס פשוט אינו אומר אמת.

פרשנות מקילה יכולה לגרום, שראש-הממשלה לא הצליח להבחין בגבול הדק שבין גילויי האהדה האישית לבין הוויכוח הפוליטי הנוקב עם עמדותיו בעניין הפלסטיני. אלא שפרס הוא פוליטיקאי מנוסה, הבקיא בורה המדינית בכלל, ובפוליטיקה הצרפתית בפרט. אם הוא טוען, שלא הופעל עליו לחץ לנצל את ההודמנות

והקדיש עמודים שלמים לתיאור נפלאותיו של פרס בעיריהאורות. העגה הרפ"יטית נרתמה גם היא, ומליצות על שיתוף-פעולה טכנולוגי בעידן-החלל שוכצו כמעט בכל ריווח על המסע הגדול. עורך אחד היומונים, הידוע בקירבתו לתנועת-התחיה, השתכנע כנראה מטוריה-שמאלך בעיתונר-שלו, וכתב מאמר ראשי נרגש, שהוקדש להצלחתו הרבה של ראש-הממשלה בפאריס (ראה יומן אישיו). פרס, כדרכו, לא הסתפק

ההיסטורית שנוצרה אחרי מושב המועצה הפלחטינית, הוא פשוט מטעה את חבריו ואת הציבור.

מקור מהימון ביותר של העולם הזה המקורב למחלקה המדינית של המיסלגה הפרצי יאליסטית הצרפתית, דיווח שעל פרס הופעל לחץ מאסיבי להסכים להשתתפות נציגיו של יאסר ערסאת במגעיו עם ירדן.

המקור אישור, שפרס דיווח על שיחות של שרים עם המלך חוסיון, אבל לא על ביקור של המלך בישראל.

לדברי המקור, חזר וטען הנשיא מיטראן, שחלה באי-שיתוף מגמה של התמתנות

שאליה חתרה הקהילה האירי-פית במשך 12 השנים האחר-רות.

בשלב מסויים בשיחות האשימו הצרפתים את פרס בכניעה לשותפים מהליכוד. אחד השרים הצרפתים אף טען, שבממשלתו של פרס נבולים אלמנטים שאינם טייים. פרס מחה, אך השר סירב לחזור בו מהאשמה זאת.

מיטראן עצמו אמר לפרס, שסירובו הישראלי להידבר עם הציור החדש שנוצר בין ירדן ואשף, ייראה בחומרה על-ידי צרפת. אתם עלולים להביא את אנשי חזית-הסירוב לשיל-טון בקרב האירגונים הפלסטי-

פרס בפאריס (עם ראש ממשלת צרפת) כזבים במקום מנהיגות

מסע של כזב

ניים, ואז יסוכל כל סיכוי לשלום. אולי לדורות אחרים, אמר הנשיא הצרפתי.

לדברי המקור — וקטע זה בלבד אושר גם על-ידי מקור ישראלי — הצביע פרס על בעיותיה הכלכליות של ישראל, וטען שהן עלולות להביא לשילטון את הימין הקיצוני. הוא השכיר שבועות אלה גרמו לו להקים ממשלה עם הליכוד, ולכלול בה את אריאל שרון, שממנו הוא, מסתייג באורה אישי ופוליטי.

לדברי המקור הישראלי, עשו דברים אלה רושם רב על בנייהשית בפאריס. לעומתו גרס המקור הצרפתי שמיטראן ואנשיו הטעימו, שהם יראו בעין יפה את פירוק שיתוף-הפעולה עם הליכוד בהקדם האפשרי.

טענות אנשי פרס להצלחת מדיניות היטעו עיתונאים תמימים או מיתממים, אבל לא את חברי סיעתו של ראש-הממשלה בכנסת.

י"ר סיעת-המערך בכנסת, ח"כ רפי אדרי, קרא תגר על מנהיגותו של פרס, פירסם הודעה חסרת-תקדים לעיתונות, שמתחה ביקורת ישירה על ארשות הממשלה לקולות השלום בעולם הערבי. מוכ"ל מיפלת העבודה, ח"כ עווי ברעם, הגדיר את ממשלת פרס כממשלת ניטרול מדינית, וטען שאינה בנויה ליזומות מדיניות אמיתיות.

כחוגי סיעת-המערך בכנסת נחשב פרס כגורו של רבין וכאיש חסר חושי-שירה.

ח"כ אינטליגנטי במיוחד, שרצה בעילום שמו, אף הוכיר בשיחה עם העולם הזה את האיפיון המפורסם של מנהיג הליכוד כבריטניה, קלמנט אטלי, בפי וינסטון צ'רציל: אנחנו חייבים להבין את מצבו. אטלי גורס: אני מנהיגם של האנשים האלה — ולכן עליי ללכת בעיקבותיהם.

בן הצליח פרס ליזכות בתרגיל של יחסי-ציבור, ולי-משמש את העובדה שגם ירדיו בצרפת שוללים מכל וכל את מדיניותו בנושא החשוב ביותר: נושא השלום.

איזה אותיות קטנות?!